

Függelék a **HC Első** könyvéhez

Olyasmit írni, hogy hogyan ismerkedtek meg. Éppen azért, mert nem tudom. Édesapám, édesanyám. Nagypapám, nagyanyám. Dédapám, dédanyám. Visszafelé, ameddig a szem ellát. Ameddig a tudat elér. Ameddig nem unok rá.

Anyám az ajtóban állt.¹ Ott állt hajdanán sokat. Nézelődött, akárcsak nagypapám az elmenő népeket, járműveket. Általában sokan jöttek: volt mit nézni. Hogyan klattyog végig az aszfalton egy levált cipőtalp. Ezt inkább hallani. De látni két kutyát is: egy nagyon egy kicsi ágaskodik. Anyám nézi a kutyákat. Hallja a cipőtalpat. (Esetleg még: csaholás.) Értzi a szagokat (virágzik a hárs, egy teherautón csirkéket szállítanak). És akkor.

¹ állni egy helyben és nem menni sehova nem jó nem szeretek visszeres lesz a lábam ettől félek még szerencse hogy nem vagyok stewardess mert akkor feszt kenegethetném a lábam a (itt a krém neve következik) -mel ahogy a reklámban láttam a tv2-n és én megértem hogy jó érzés ha a lábunkra nehezedő keménység vagyis a lábunkat páncélként befedő szürke színű kemény réteg a (itt a krém neve következik) hatására lepattan és jön a megkönnyebbülés de szerintem sokkal jobb ha nem kell semminek lepattannia rólunk ha alpból nem nehezedik ránk a lábunkra semmi főleg nem szürke fémszerű anyag és erről meg akartam kérdezni r apját mert ő steward és órákat repül és órákat áll szóval hogy használja-e (itt a krém neve következik) -t de r-rel már egy ideje nem beszéltem nyár van nyár röpke lepke száll virágról r pedig nyáron nincs velem mert elrepül ameríkába az anyjához aki elvált r apjától aki viszont kanadában él és steward és talán használja a (itt a krém neve következik) -t hogy ne legyen visszeres a lába ne fájjon és hogy szép legyen formás sokat tornáztatja de ez már nem r apja hanem az anyja akinek állítólag szép lába van biztos nem áll egy helyben sokat mint anyám aki a kapuban szeretett lányként de egyébként most is

anyám még most is szeret kiállni csak jól titkolja mert szégyelli tudja hogy kinevetem

anyám hajnalban áll ki nézi a kelő utcát miközben én a jobb oldalamról éppen átfordulok a balra

Apám nem volt proligyerek. Szeretett focizni, de erről sosem mesélt. (Egyébként is: fociról az anya, aki így, ezen keresztül látja a világot. Az ő világának határa a foci nyelvének határa.) A temetőkertben tavasztól ősziig a környékbeli fiúkkal játszott. Nem játszott jól, tudom, mert apám ügyetlen, fizikuma sem egy sportolóé, de szeretett. Ő olyasmit is szeretni tud, amihez nem ért. Apám sok mindenhez nem ért, de sok mindent szeret. (A semmi a minden!) Ilyen a foci. Nézni nem, csak játszani, hogy végül leváljon a cipőtalp.

Hogy végül leírhasam: mint a kutyák, úgy ragad össze majd egy életre édesapám édesapámmal, édesapám édesanyámmal.

